

Puikkarointi

Oulun seurakuntien lähetystyön tiedote • 2/2011

Päällimmäisenä

”Arvot mekin ansaitsemme” luki entisen kotiseurakuntani Hyvinkään hupparissa. Meillä kaikilla on arvoja. Se minkälaisia ne ovat ja toimimmeko niiden mukaan, on ratkaisevaa elämämme kannalta. ”Ahneus kannattaa” tai ”Oma etu, paras etu” –ajattelu tuskin tuo tullessaan elämän mielekkyyttä ja iloa. Eivät myöskään moraalisesti hyvät periaatteet hyödytä, mikäli ne eivät konkretisoidu arkipäivässä. Päinvastoin, todeksi elämättömien arvojen ja arjen ristiriita tekee olemisesta hankalaa. Sisuskaluissa, korvien välissä, tai miten asian sitten haluaakaan ilmaista, kihisee ja kuhisee tai hyytyy ja kuolee.

Sen sijaan Elämän ja Rakkauden, Jumalan, meille tarjoamiin tehtäviin tarttuminen tuo omaan pieneen elämäämme mielen. Asetumme suhteeseen toisten ihmisten ja Ikuisen kanssa. Silloin tällä hetkellä, tällä valinnalla, tällä teolla on merkitys.

Tästä Puikkaroinnista voimme lukea, miten nimikko-lähetimme ja seurakuntalaisemme ovat tarttuneet tehtäviin, joita elämä on heidän eteensä tuonut.

Ulla Mäkinen

Virkistykseksi

Pappi oli pitänyt saarnan taivaan kirkkaudesta ja ihanuudesta. Rikas kauppias sanoi papille, jonka kohtasi kirkosta kotiin mennessään:

- Te puhuitte todella kauniisti taivaasta, mutta eihän se auta meitä, joiden täytyy seistä molemmilla jaloilla maan päällä. Näyttäkää minulle mieluummin pienikin pala taivastanne nyt täällä maan päällä!

Pastori vastasi empimättä:

- Tuolla rautatieaseman takana kulmatalossa neljännessä kerroksessa asuu köyhä leski neljän pienen lapsensa kanssa. Heillä ei ole puita, ei leipää eikä penniäkään rahaa. Te olette rikas mies. Lähetäkää te heille tänään kuorma puita. Sitten voitte toimittaa palvelijanne viemään heille korillisen ruokatavaraa. Ja menkää itse ja antakaa leskelle vielä yhden kuukauden vuokrat rahat. Sitten otatte Uuden Testamentin taskustanne ja luette hänen lapsilleen jonkun ihanan luvun siitä. Ellette sen jälkeen tiedä, mitä taivas täällä maan päällä merkitsee, valitan kanssanne surua.

Iltapäivällä kauppias tuli pastorin luokse ja sanoi:

- Kiitän teitä neuvostanne! Kun tein neuvojenne mukaan, tiedän missä taivas on!

Siro Urho (toim.) Taatut tienviitat. Nuorten hartauskirja vuoden jokaiselle päivälle. WSOY, 1965, s. 238.

Lähetysten kasvot

Olen Hanna Pihlajamäki ja valmistun lokakuun lopussa sairaanhoitaja-diakonissaksi. Tämä vuosi on ollut mielenkiintoinen, ja eräs eksoottisimmista kokemuksista oli kolme viikkoa Namibiassa ja Botswanassa viime kesäkuussa. Reissu oli Karjasillan seurakunnan Nuorten aikuisten lähetysryhmän jo viime vuonna alkaneen rahankeruun ja suunnittelun huipentuma. Bongasin Rauhantervehdyksestä mielenkiintoisen ilmoituksen nuorten aikuisten lähetysryhmästä ja tehtävästä Namibian-matkasta joskus viime vuonna. Ei varmaan kuitenkaan olisi koskaan tullut lähdettyä ensimmäiseen tapaamiseen, ellei ystäväni olisi houkutellut minua mukaansa. Ystäväni ei matkalle lähtenyt, mutta mukaan lähteneeseen 12 matkaseuralaiseen kyllä ehti kummasti tutustua tiiviisti yhdessä vietetyssä kolmessa viikossa!

Sanotaan, että joskus pitää mennä kauas nähdäkseen lähelle, ja voi sanoa, että matka muutti minua sisäisesti. Sen jälkeen kun kävimme Katuturan slummialueella, ja olin nähnyt joka puolella ympärilläni vain slummiä silmänkantamattomiin, en ollut enää sama ihminen kuin ennen. Kyllähän se sai tuntemaan voimattomuutta, mutta toisaalta koin vahvasti sen, ettei näiden ihmisten katseleminen yläpuolelta ja ”parempiosaisena” auta mitään. Vaikka Katutura jäikin mieleeni, ennen kaikkea en enää ajattele Afrikkaa ”yhtenä massana”. Niin paljon kaikenlaisia näimme, ylellisistä safareista humoristisiin kauppanniemiin. Mieleeni jäivät myös ihanat suomalaislähetit, jotka selvästi tekevät työtä sydämellään. Museossa näimme mitä lähetystyö on ollut ennen. Martti Rautasta ja muita ei voi olla ihailematta, niin alkeellisista välinein lähdettiin niin kauas. Lähetystyö on rankkaakin puurtamista, josta taisimme vain pintasilauksen nähdä lähetystyöntekijän ikkunoita pestessämme! Afrikassa kirkastui jälleen se olennainen seikka elämästä ja lähetystyöstä: Vaikka ympäristömme eroavat, ovat ihmiset kaikkialla maailmassa kuitenkin monessa suhteessa hyvin samanlaisia toiveineen ja unelmineen.

Maailman maininkeja

EERO MANNINEN, TANSANIA

(Oulujoen seurakunta, Suomen Lähetysseura)

Suomen kaunis kesä jäi taakse 16.6. ja edessä oli Tansanian kesä. Nyt tätä tansaniaalaista elämänrytmiä on opeteltu kolmisen kuukautta Morogorossa, jossa olen kielikoulussa opiskelemassa kiswahilin kieltä. Teitä kiinnostanee millaisissa oloissa täällä koululla eletään. Asunnot ovat tosi vaatimattomia yhden hengen huoneita tai sitten perhehuoneita. Itsekin asuin heinäkuun ajan pienessä huoneessa, mutta sitten seinän takaa vapautui hieman suurempi asunto, johon kuuluu makuuhuone, pieni oleskelutila ja kylpyhuone. Tosin joudun maksamaan lisähintaa tästä lystistä mutta teen sen mielelläni. Sähkön kanssa on paljon ongelmia, sillä sähkökatkoja on usein. Olen varautunut ostamalla ladattavia led-valaisimia. Myös lahjaksi saamani patterilyhty on ollut tarpeen monta kertaa. Kiitos vaan lyhtylahjasta.

Ruokapuoli on hyvin yksipuolista: riisiä, papusoppaa, kasvissoosia, kaali/pinaattimuhennosta lähes joka päivä. Joskus makaronia ja ranskalaisia. Lihaa ehkä kerran viikossa. Kanaa vieläkin harvemmin ja kalasta ei tietoaakaan. Hedelmistä on tarjolla tähän aikaan papaija, appelsiini, ananas ja tietenkin banaani eri muodoissa. Enpä olekaan ennen syönyt banaania keitettynä, paistettuna tai sipseinä! Leipää on tarjolla vain aamuisin kahvin/teen ja ujin kera. Uji on juotavaa puuroa, jota minä tykkään syödä aamuisin. Joskus kun tämä kouluruoka ei oikein maistu, niin silloin auton keula suunnataan kohti kaupunkia ja mennään johonkin meidän suosikkiravintolaan syömään. Perjantai-ilta on usein pizza-ilta lähimmässä ravintolassa. Oasis-hotellista saa oikein herkullista intialaista ruokaa tai sitten Ricky's kahvilasta pikaruokaa esim. hampurilaisen ja kahvit herkullisen kakkupalan kera. Eikä maksa paljon. Jo 5-8 eurolla saa hyvän aterian jälkiruokineen ja juomineen.

Tässä ehkä tärkeimmät habarit (uutiset) täältä Morogorosta. Asiat sujuvat afrikkalaiseen tapaan hitaasti mutta varmasti: Labda kesho, labda kesho kutwa (Ehkä huomenna tai ehkä ylihuomenna) Hyvää syksyn jatkoa teille kaikille.

LASTENLEIRI TIIKSASSA 18.–20.7.2011

(Oulujoen seurakunta)

Ensimmäinen lastenleiri pidettiin Karjalassa Tiiksan kylässä vuonna 1999. Viime kesän leirin järjestivät Swetlana Eronen, Sirkka Kallio-Hietikko, Hannu Hietikko, Jouni Huovinen, Tuomas Marttila-Tornio, Tuula Rehu, Sinikka Runtti ja Marjatta Saarela. Rahaa leirin järjestämiseen oli saatu Ylikiimingissä Uuman juhannusseuroissa sekä yksityishenkilöiltä.

Kolmipäiväinen leiri alkoi maanantaina klo 11 kirkossa ja sen pihapiirissä. Lapset tutkivat tarkasti seinällä olevaa leiriohjelmia. Askartelusta ja opetuksesta vastasivat Sirkka, Sinikka ja paikallinen Sura. Hannu, Jouni ja Tuomas järjestivät ulkona urheilua ja kilpailuja. Tuula ja Marjatta kokkasivat. Swetlana sekä paikalliset sisarukset Veera ja Olga toimivat tulkkeina.

Yllättävän haasteen leirinpitoon aiheuttivat kylässä tehdyt sähkötyöt, joiden vuoksi sähkö oli poikki joka päivä klo 10–18. Ompelukoneen käyttö ja urkujen soitto oli korvattava muulla ohjelmalla ja ruokaa keitettävät joko aamuvahain tai iltamyöhään.

Leiriläisiä oli enimmillään 47. Kaikki eivät tunteneet toisiaan, sillä osa lapsista oli tullut kesän viettoon muualta, yksi poika Pietarista ja yksi tyttö Kouvolasta saakka. Lapset ottivat antaumuksella osaa kilpailuihin ja peleihin. Vaikka piha oli epätasainen, loukkaantumisilta vältyttiin. Askarteleminen tuotti lapsille iloa ja opetustuokioita he seurasivat innokkaan hartaasti. Yöksi leiriläiset menivät kotiinsa. Keskiviikkona, viimeisenä leiripäivänä, kaikki lapset palkittiin. He saivat valita runsaasta lahjapöydästä mieleisensä palkinnot. Ylikiimingissä oli pitkin vuotta kuodottu sukkaa, joista Leena Vimpari oli tehnyt yli 40 paria, joten kaikki saivat vielä lämmintä jalkaansa talven varalle. Eivät leirinpitäjätäkään jääneet lahjoja vaille, sillä paikalliset antoivat naisille kauniit helmet ja miehille kalahalsterit. Lisäksi Ludimila lahjoitti porukan kuopukselle, lukioikäiselle Tuomakselle ”onnenpuu-männyn”.

Menkää

Su 9.10.2011 klo 18 Iltamessu ja -kahvit, Jukka Kääriäinen Suomen Lähetysseurasta, Tuiran kirkko.

Su 23.10.2011 klo 10 Messu ja lähetysjuhla Kansanlähetyksen kanssa, Tuiran kirkko.

To 27.10.2011 klo 18 Naiset kirkolla, mukana lähettivieras, Pyhän Luukkaan kappeli.

Su 30.10.2011 klo 17 Iltamessu ja lähetystilaisuus, Lea Lukka Kylväjästä, Pateniemen kirkko.

Ma 31.10. – ke 2.11.2011 Seppelätalkoot, Kaukovainion kappeli.

Tiistaisin klo 13-15 Käsityökahvila ja perhetupa Koskelan seurakuntakoti.

...ja tehkää!

Myyjäisiä:

To 3.11.2011 klo 10–15 Kaupunginsairaala, Kiviharjuntie 5.

To 3.11.2011 klo 10–14 Seppelämyyjäiset, Lähetyssoppi, Isokatu 11.

To 3.11.2011 klo 16–19 Seppelämyyjäiset, Kaukovainion kappeli.

Pe 4.11.2011 klo 10–14 Seppelämyyjäiset, Siipi-lähetyksen puoti ja paja.

La 5.11.2011 klo 15–20 OuluGospel / Oulun kaupunginteatteri.

Ke 23.11.2011 klo 10–15 Kaupunginsairaala, Kiviharjuntie 5

Ke 30.11.2011 klo 18 Yli-Iin seurakuntatalo.

To 8.12.2011 klo 12-17 Lähetyssoopen joulumyyjäiset, Isokatu 11.

La 10.12.2011 klo 10-13 Kaukovainion kappeli.

Ti 16.12.2011 klo 11 Piispankamarin joulumyyjäiset, Ylikiiminki.